

Index Rerum.

dentia habeatur ordo, sicut in Romana
Curia. n.43. ibid.

Proclus.

Cyzicenus docet quod cum Virgo esset ele-
cta in Dei matrem, exinde verificatur, quod
nullam contraxit maculam. O.4. q.15. n.101.
p.528.

Propheta.

Quatuor sunt maiores, duodecim minores
& dicuntur minores, per respectum ad
quatuor maiores, & hi dicuntur minores,
ob sermonis brevitatem, non tamen sunt
minores in gravitate sententiarum, excel-
lencia mysteriorum, & magnitudine re-
velationum. O.1.R.3. q.23. n.411. p.62.

Prophetica cognitio.

Explicatur ethimologia nominis Prophe-
ta, & quid sit. O.1.R.1. q.8. num.92.93.
p.15.

Explicatur quod sit objectum materiale, &
formale Prophetie. n.94. ibid.

Quae comprehendantur sub Prophetia, ve-
niunt explicanda. n.95. ibid.

Triplex res manifestatur sub Prophetico lu-
mine. n.96. p.16.

Lumen Propheticum, & fidei distinguuntur,
non accidentaliter, sed essentialiter. n.97.98.
99. ibid.

Ponuntur aliqua discrimina inter fidem & Pro-
phetiam. n.100. ibid.

Ponuntur alia, in quibus conveniunt fides, &
Prophetia. n.101. ibid.

De ratione Prophetiae est, ut intelligat, &
cognoscat ea, quae variatur, num. 102.
pag. 17.

Ordinarie loquendo non requiritur, ut Pro-
pheta intelligat secundum omnem suum
sensum, intentum à Spiritu sancto. n. 103.
ibid.

Revelationes Propheticae, poterant esse ab-
tractae, & obscurae, & ita de facto, ordina-
rie loquendo, contingebat, aliquando
etiam, poterant esse clarae, & evidentes.
n.107.108. ibid.

Quod fieri poterat triplici modo. num. 108.109.
110. ibid.

Propheta post suas revelationes bene & op-
time, de illis recordabantur, num. 111.
pag. 18.

Propositiones.

Universales in scriptura, non accipiendae sunt
ut omnes nemine excepto includant, sed
accipiendae secundum majorem partem.
O.4. q.21. n.169. p.537.

Proverbia.

Liber Proverbiorum est Canonicus, illius
argumentum, virtutis instructio. O.1.R.3.
q.16. n.26. p.50.

Totus liber est compositus à Salomone. n.327.
ibid.

Illa addituncula c.25. est Canonica n.328. p.51

Ea quae opponuntur ex capite 31. quod, li-

ber non sit compositus à Salomone, fol-
vuntur. n.329. ibid.

Agur, id est congregare est nomen appellati-
vum Salomonis. n.330. ibid.

Samuel etiam est nomen appellativum Salo-
monis, & idem valet, ac cum illo Deus,
quod dicitur de Salomone, utpote Christi
figura. n.331. ibid.

Psalms.

Auctoritas Psalmorum gravissima. O.1.R.3.
q.15. n.311. p.48.

Prima sententia multos agnoscit Psalmorum
auctores. n.313. ibid.

Vera sententia solus David auctor Psalmorum
n.313. ibid.

Regula assignata à Patribus ac S. Athanasio
non est firma. n.314. & seq. p.49.

Nec Moyses, nec Abrahamus, nec Salomon
sunt auctores Psalmorum. n.317. & seq.
ibid.

Primum argumentum, pro prima sententia
debile, quia non semper auctores librorum
nominantur. n.320. p.50

Secundum fundamentum rejicitur quia fre-
quenter ponuntur in titulo cantores Psal-
morum. n.321.322. ib.

Tertium non procedit, quia David spiritu pro-
phetico praevidit quod illi Psalmi erant de-
cantandi à Jeremia, Ezechiele, ac Agro.
n.324.325. ibid.

Providentia.

Suprema & alta Deus custodivit B. Virginem
ne laderetur à peccato originali. O.4. q.6.
n.34.35. p.515.

R

Ratio.

Mysterium purae Conceptionis Virginis
etiam rationibus probatur. O.4. q.20.
n.163. p.536.

Rechabita.

Rechabita, sic dicti à patre suo, & sunt
discipuli Elisaei. O.3.R.3. q.3. num. 15.
p.475.

Ponitur textus Jeremiae circa Rechabitas, &
eorum vitam monasticam, quae à Patribus
ponitur in exemplum cunctis Religiosis
n.16. ibid.

Probat ex Concilio Senonensi, de eorum
obedientia, cum voto. n.17. ibid.

Probat secundum idem ex obligatione, quam
Rechabita, in se agnoscebant numer. 18.
ibid.

Probat etiam, eorum paupertatis voto, n.19.
p.476.

Probat etiam castitatis voto. n.20. ib.

Probat etiam eorum vota ex Patribus ac auctori-
bus. n.21. ibid.

Isti Rechabita, fuerunt discipuli Eliae, &
Elisaei. n.22. ibid.

Redemptio.

Fit vel ab actuali peccato, vel praeservando
ab illo. O.4. q.21. n.171. p.538.

Religio.

Index Rerum.

Religio.

Exstitit in lege antiqua cum votis, de quo vide
infra *Forum*.

Ad veritatem Religionis, equiritur acceptatio
ex parte Dei. O.3. R.3. q.16. n.137. p.499

Hac acceptatio sufficit, quod sit negativa &
dabatur in Religione Prophetica. n.140.
p.500

Etiam acceptio positiva dari poterat n.142
ibid.

Ad substantiam, Religionis, requiruntur vota,
ibid.

Hac autem vota, non requiruntur, quod sint
solemnia, sed sufficienti simplicia, quae. 18.
n.159. p.503.

In Elia, & Elisaeo, ac filiis Prophetarum
dabatur Religio cum votis, qualia pote-
rant esse, pro illo statu, quod late ostendit
dicitur, ac explicatur. O.3. R.3. per totam
quaestionem 19. n.503. & seq.

Libri Regum.

Quatuor sunt, & Canonici, ut ex Concilio
Tridentino, ac aliis. O.1.R.3. q.8. n.257.
p.40.

Primus scriptus est à Samuele usque ad ejus
mortem quae narratur. q.25. n.1.

Posterior pars ipsius libri cum libro secundo
aliqui dicunt, quod scripta fuit à Davide,
probabilius videtur scriptam fuisse à Na-
than & Gad Prophetis. num. 259. ibid.

Circa tertium & quartum magna est dubita-
tio, à quonam sint scripti, probabilis, par-
tim à Jeremia, partim ab Isaia, ibid. n.261.
262.263. ibid.

Revelatio.

Revelatum est, permissum esse à Deo, ut ali-
qui pii viri dubitarent de pura Concep-
tione Virginis. Revelatio posita in limine
operis.

Revelationes S. Brigittae sunt probatae ab Ec-
clesia, & magna auctoritatis. Vide verbum
Brigitta.

Immunitas Immaculae conceptionis multis
viris sanctissimis revelata est à Deo. O.4.
q.16. n.153. & seq. p.535.

Liber Ruth.

Est Canonicus juxta Concilium Tridentinum
sezione 4. O.1.R.3. q.7. n.252. p.39.

Circa scriptorem hujus libri variae sunt sen-
tentiae. ibid. n.253. ibid.

Verior affirmat fuisse Samuelem. n.254. ibid.

Quo tempore haec historia accidit & quo
tempore scripsit Samuel explicatur, nu-
mer. 255.256. ibid.

S

Samuel.

Magna quaestio, an anima Samuelis ap-
paruerit Saüli, & ponitur Textus. O.2.
R.43. q.1. n.1. & 2. p.402.

Sylveira Opuscula.

Ponitur sententia prima negans, secunda affir-
mar, tertia utrumque dicit probabiliter. n.45.
& 6. p.403.

Secunda sententia ut vera defenditur à Pa-
tribus. q.2. à n.7. usque 16. p.403.404.

Ponuntur & solvuntur argumenta contrariae
sententiae. q.3. à n.17. usque 29. p.405.

Sapientia Liber.

Liber iste est Canonicus. O.1.R.3. q.19. n.350.
p.54.

Illius Auctor nullos alios nisi Salomon. ibid. à
n.352. usque ad 363. p.54. & 55.

Refelluntur argumenta adversariorum. ibid. à
n.364. usque ad 369. p.55. & 56.

Explicatur libri argumentum. n.370. p.56.

Sacra Scriptura.

Ponitur definitio illius. O.1.R.1. q.1. n.1. p.1.

Dicitur Biblia & Scriptura quia ab ipsa, om-
nis est scientia; dicitur testamentum, quia
significat pactum, seu foedus, quo antiqui-
tus morte ac sanguine celebratur. n.576.
pag. 2.

Recte scriptura dicitur testamentum, quia in
ea Deus testatur suum amorem, erga nos
filios suos. n.8. p.3.

Explicantur duodecim nomina metaphorica
sacrae scripturae. n.10. ibid.

An ut aliqua scriptura sit, & dicatur divina,
sufficiat quod postquam illa scripta est hu-
mano Spiritu, Deus illam approbet.

Prima sententia affirmat. O.1.R.1. q.2. n.8.
p.14.

Ponuntur tria fundamenta hujus sententiae.
n.81.82.83. ibid.

Secunda sententia, & vera negat. n.84. ibid.

Sententiae Sacerdotum olim approbatae à Deo
non sunt scripturae. n.85. ibid.

Scriptura, intrinsece & essentialiter, cum
sit verbum Dei, debet procedere ab ipso,
ad illumque dicere relationem originis.
n.86. ibid.

Ex eo, quod Deus approbet scripta Divi
Thomae, non inde sunt scripturae. num. 87.
ibid.

Ex eo quod censor approbet librum, non inde
dicitur illius auctor. n.88. ibid.

Dicta philosophorum, prout ab ipsis sunt
dicta, nullam habent auctoritatem; prout
referuntur à scriptore Canonico, multam
n.89.90. ibid. & p.15.

Scriptura approbata à Deo, est certissima ve-
ritatis, tamen Deus non potest dici illius
auctor. n.91. p.15.

Sacra scriptura valde difficilis, & clausula
corvo comparatur. O.1.R.1. q.9. n.112.
pag. 18.

Ob sui obscuritatem, dicitur abyssus myste-
riorum Dei. n.113.114. ibid.

Ob eandem difficultatem discipuli rogabant
Christum, ut eis diceret & explicaret para-
bolas. n.115. ibid.

Inde pro magno dono post Resurrectionem,
discipulis aperuit sensum ut intelligerent
scripturas. n.115. ib.

Nec obstat quod Patres, scripturas dicant
BBB 2 claras

Index Rerum.

claras, quia Deus claris, obscura temperavit in scripturis, & quia Patres ob magnitudinem Spiritus, clara existimabant, à n. 116. usque 119. p. 18. & 19.

Divinus Spiritus sacras tali modo Scripturas disposuit, esse obscuras & profundas, ut darent odorem divinæ incomprehensibilitatis. O. 1. R. 1. q. 10. n. 120. p. 19.

Secundò si intellectus humanus, multa terrena non percipit, quomodo altissimis mysteriis acquiesceret. n. 121. ibid.

Tertiò, ut aliquorum, tum furor, tum audacia eviteretur, & bonis moribus præditi ad opem Dei implorandam excitentur. n. 122. p. 20.

Quod arrogantes non capiunt, humiles percipiunt. n. 123. ibid.

Quintò, tanta difficultas, ut nostrum ingenium studio exerceatur. n. 124. ibid.

Sextò, ut auctoritas Scripturæ magni æstimeretur. n. 125. ibid.

Scriptor Canonicus.

Quæstio est, an Spiritus sanctus Scriptori Canonico, non solum dictaverit sensum, sed etiam verba, & eorum ordinem. O. 1. R. 1. q. 6. v. 62. p. 11.

Prima sententia negat, secunda & vera affirmat.

Probat ex Psalmo 44. *Lingua mea*, & multis aliis locis Scripturæ. n. 65. 66. 67. p. 12.

Primum argumentum, quo Livus Paulus se dici imperitum, sermone loquitur ut dicebant ejus obtrechatores. n. 68. 69. 70. 71. p. 12.

Secundum argumentum, quo Scriptor, postulat veniam, hoc est de stylo non multo composito: nam divinus Spiritus multoties se temperavit ingenio Prophetæ. n. 72. 73. p. 13.

Tertium, Scriptores addunt diligentiam, veluti dispositionem. n. 74. 75. ib.

Quartum, quia Evangelistæ & Apostoli in citandis locis Veteris Testamenti, non observant verba, ut magis veritas pateat. n. 76. 77. ib.

Quintum, ex Paulo, dico ego, ut consulens & non ut Dominus præcipiens, explicatur Apostolus. n. 78. 79. ibid.

Sextum, nihil concludit, quia Dominus præcipiens Procurator i est causa moralis Deus loquens per Scriptorem sacrum causa physica & realis. n. 80. ib.

Spiritu sancto inspirante locuti sunt sancti Dei homines. O. 1. R. 3. q. 2. n. 214. p. 33.

Sensus.

Quid in præsentis nomine sensus intelligatur. O. 1. R. 2. q. 1. v. 126. p. 20.

Quadruplex est sensus Sacræ Scripturæ, literalis, allegoricus, moralis, anagogicus, & omnes sunt intenti à Spiritu sancto, quod multis exemplis sit manifestum. n. 127. 128. p. 21.

Explicatur voces historia, allegoria, moralis, seu tropologia, anagogia. n. 30. ib.

Quod multis, & aliis exemplis explicatur, & ostenditur in Sacra Scriptura. n. 131. 132. 133. ibid.

Ponitur argumentum ex auctoritate Patrum qui præciores sensus videntur agnoscere. n. 134. ib.

Solvitur argumentum, quia Patres, tanta distinctione, non utuntur & sub sensu mystico omnes alios comprehendunt. numer. 135. p. 22.

Explicatur sensus literalis ejusque definitio ac divisio in propriam, & metaphoricam. q. 2. n. 136. 137. ib.

Explicatur quid sit sensus metaphoricus. numer. 137. 138. 139. ib.

Aliæ divisiones ad has reducuntur. n. 140. 141. p. 23.

Sententia negans, quod sub eadem littera multiplex sit sensus. n. 142. ib.

Vera sententia affirmat, & multis exemplis ostenditur, à numero 143. usque 150. ibid.

Respondetur ad argumentum contrariorum. n. 152. 153. p. 24.

In eodem textu datur sensus literalis, cum metaphoricis. n. 154. ib.

Omnis locus Sacræ Scripturæ habet aliquem sensum literalem. numer. 155. 156. ibid.

Proponitur opposita sententia cum suis argumentis, ac eorum solutione. n. 157. 158. 159. p. 25.

Multiplex sensus literalis provenit ex infinita Sapientia Dei, & ex verbis Hebræicis, ac eorum punctis. numer. 160. 161. 162. ibid.

Veritas in textu Hebræico, & Septuaginta, quomodo habenda. numer. 162. 163. ibid.

Quando verò idem locus videtur habere duos sensus contrarios, & incompatibiles quomodo exponendus. Prima regula ex sensu recepto ab Ecclesia. O. 1. R. 2. q. 3. n. 163. p. 26.

Secunda Regula ex coherentia cum altero loco Scripturæ. n. 164. ib.

Tertia ex mente, & interpretatione Sanctorum Patrum. n. 165. ib.

Vel etiam ex interpretatione, quæ coheret cum alio loco Scripturæ, vel cum doctrina alibi data à Sanctis Patribus. ibid.

Quarta si intelligentia, seu expositio, non potest haberi, nec ex alio loco Scripturæ, nec ex Ecclesiæ interpretatione, nec ex Sanctis Patribus illa tenenda, quæ magis fuerit conformis rectæ rationi. n. 166. ib.

Sensus mysticus desumitur ex rebus per voces significatis. O. 1. R. 2. q. 4. n. 167. p. 27.

Sensus spiritualis idem est, ac mysticus, & moralis. n. 168. ib.

Ex sensu mystico sumitur efficax argumentum ad probandas res fidei. ib. n. 169. usque 172. ibid.

Respondetur ad argumentum adversariorum. n. 173. ib.

Quilibet locus Scripturæ, præter sensum literalem non habet illos tres sensus, mysticos seu allegoricos. numer. 174. 175. p. 27. 28.

Sensus literalis nobilior sensu mystico numer. 176. 177. p. 28.

Ponuntur adversariorum fundamenta, & solvuntur. n. 178. n. 179. 180. ibid.

Index Rerum.

Sensus accommodatius est admittendus ad virtutem exornandam, ac laudandam, & ad vitia vituperanda. numer. 181. 182. pag. 29.

In hac re tria observanda et notata. n. 183. 184. ibid.

Septuaginta duo.

Quomodo hæc historia accidit, & vocati sunt à Prolomæo O. 1. R. 4. q. 1. n. 425. 426. pag. 65.

An fuerit isti viri in cellulis separatim. n. 427. 428. 429. 430. p. 66.

Agitur de auctoritate D. Hieronymi & Epiphaniij. n. 431. 432. 433. 434. ib.

Quos libros transfulerunt Septuaginta, omnes nempe, qui suo tempore erant in Canone Hebræorum. n. 435. 436. 437. pag. 67.

In hac translatione affuit assistentia Spiritus sancti. n. 440. 441. 442. ib.

In hac translatione Septuaginta aliquid dixerunt addendo, vel diminuendo ex dictamine tamen Spiritus sancti. n. 443. 444. p. 68.

Respondetur ad D. Hieronymum. n. 445. ibid.

Tempore antiquo hæc translatio fuit authentica. n. 446. ib.

De hac lectione Septuaginta, variaz translationes factæ sunt. numer. 447. 448. 449. ibid.

Quæ modo extat ex varicano authentica. n. 450. p. 69.

Sepultura.

An, qui inveniuntur mortui in campo extra urbem, & districtis gladiis inventi sunt, sepeliendi sint in loco sacro. O. 2. R. 4. 8. q. 1. n. 1. p. 428.

In dubio quilibet præsumitur bonus, nisi probetur malus. n. 2. ib.

Mortuus non condemnandus, nisi evidenti probatione. n. 3. p. 429.

Pœna duelli non confurgit, nisi ex pacto condito, ac composito. n. 4. ibid.

Isti duo poterant convenire ad illum campum ubi maris inter se convenirent, ac pactum amicitia intente. n. 5. ibid.

Isti poterant convenire ad illum locum bona amicitia, & postea furore iræ accensi rixari sunt. n. 6. ibid.

Poterant inter se rixari etiam ad ostendendam dexteritatem suam, atque fortitudinem. n. 7. ibid.

Ut mortui in duello priventur sepultura Ecclesiastica, requiritur sententia judicis. n. 8. ibid.

Ille qui moritur ex vulnere accepto in duello antecedenti die, quod sit privandus sepultura Ecclesiastica tenent graves Auctores q. 2. n. 10. p. 430.

Opposita sententia mihi videtur vera, & certa n. 11. ibid.

Nec contra hoc faciunt Tridentinum, & Clemens VIII. loquuntur de illo qui moritur in ipso conflictu. n. 12. ibid.

Notorii peccatores privantur sepultura Ecclesiastica. n. 9. p. 429.

Sylveira Opuscula.

Adulteri deprehensi in adulterio à marito sepeliendi sunt in loco sacro, sicut qui moritur in cornibus taurorum, & meretrix mortua in lectulo amici sui. numer. 13. p. 430.

In his melior pars eligenda, & semper præsumitur in extremis, quod homo agit de sua salute æterna, quantum potest. n. 14. ibid.

Idem dicendum, quando clausus in domo, invenitur laqueo suspensus, vel in purcum demersus. n. 15. ibid.

Sepultura absque ulla simonia datur pretio, eleemosynaque. n. 16. ibid.

Si patronus emit sepulturam, vel Capellam pro se, ac suis hæredibus, non potest alius ibi sepeliri, sine ejus licentia. numer. 17. p. 431.

Eti factum fuerit, exhumandum cadaver alienum. n. 18. ibid.

Si extinguatur progenies, jus sepulchri transiit ad Ecclesiam. n. 16. ibid.

Tamen in tali casu priores Scriptiones, non sunt delendæ. n. 20. ibid.

Hæredes sunt, qui nascuntur ex filiis, & non extranei. n. 21. ibid.

Si fuerit data absolute possunt alij sepeliri. n. 22. ibid.

Si perpetua considerandæ sunt duæ conditiones. n. 23. ibid.

Sixtus.

Quartus antesignanus in materia Conceptionis, quatuor de hac re edidit Constitutiones, in quarum prima præcipit celebrari Officium Conceptionis in tota Ecclesia. O. 4. quæst. 13. numer. 83. p. 525.

Sophonias.

Unum ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum die tertia Decembris, eodem die habetur in Menologio Græcorum, floruit anno mundi 3795. ante Christum natum 659. O. 1. R. 3. q. 23. pag. 63.

Suspensio.

Si absolutus, vel dispensatus ab Episcopo, cum crimen esset occultum, & postea factum est publicum, & manifestum, dubitatur, an indigeat absolute, nova, vel suspensione. O. 2. R. 49. q. 2. numer. 1. pag. 432.

Prima affirmat novam esse necessariam: nam Concilium Tridentinum dat potestatem Episcopo solum in foro interiori. n. 2. 3. ibid.

Dispensatus in foro conscientia potest accusari, & puniri in foro exteriori: ergo similiter in absolute. n. 4. ib.

Dispensatus in articulo mortis, tenetur comparere coram Superiore, & in dubio tunc pars est eligenda. numer. 5. 6. ibid.

Contraria sententia, mihi videtur vera, quia facultas absoluta, concessa est pro utroque foro. n. 7. 8. ib.

Quando facultas distinguitur ad interius. n. 9. p. 429.

Index Rerum.

Et multis rationibus confirmatur mens D. Thomæ pro nostra sententia, num. 136, & seqq.

Threni Jeremiae.

Sunt Canonici. O. 1. R. 1. quæst. 21. n. 380. p. 58.
An Præfatiuncula, quæ ponitur in principio sit Canonica, affirmat prima sententia, cum suis fundamentis, n. 481. 482. ibid.
Secunda & vera negat, num. 383. 384. 385. ibid.
Respondetur ad primum, secundum, ac tertium argumentum, num. 386. 387. 388. ibid.
Miro artificio per litteras Alphabeticas, disposuit Propheta hos threnos, num. 389. p. 59.
Cur cum quadruplici Alphabeto, per quatuor capita, disponuntur threni, n. 390. ibid.
Una sententia affirmat, quod Jeremias composuit Commentationes tempore Regis Joachim, n. 391. ibid.
Vera sententia in morte Regis Ozia, n. 392. ibid.
Deplorat mortem Regis Ozia, excidium Jerusalem, sublimius, & altius Christi Domini mortem, n. 393. ibid.

Tobias.

Aliqui Patres videntur dicere non fuisse Canonicum, sed alienum est ab eorum mente, & non esse pugnant hæretici, O. 1. R. 3. quæst. 11. numero 275. 276. p. 43.
De fide certum esse Canonicum, num. 277. ibid.
Uterque Tobias Auctor hujus libri, & probatur hæc sententia, numero 278. 279. ibid.
Componuntur variae versiones circa rem numer. 280. 281. ibid.
Aperit constat scriptum fuisse Chaldaicè, n. 282. ibid.
Solvitur objectio contrariorum, num. 283. ibid.
Computantur anni ætatis utriusque Tobia, n. 284. p. 44.

Traditio.

Magnam habet auctoritatem, itaut juxta Chrysostrum ipsa sufficiat, O. 3. R. 2. q. 1. n. 8. p. 508.
Traditio Carmelita valde firma & constans, n. 8. 9. ibid. & quæst. 3. per totum p. 509.
A tempore Apostolorum usque nunc constat ex perpetua traditione, quod Deipara fuisset concepta absque ullo peccato originali, O. 4. quæst. 10. per totam, p. 522.

Translationes Bibliæ.

Septuaginta vide suo verbo.

Translationes etiam extant, quas reddiderunt ex Hebræo.

Aquila.
Symmachus.
Theodotion.
Hiericuntina.
Nicolopolitana.
Otigeniana.
Lucina.
Hesichina.
De quibus agitur, O. 2. R. 4. quæst. 3. & 4. p. 71. 72.
Samaritana translatio, ibid. q. 5. p. 73.
Chaldaica, q. 6. p. 74.
Syriaca, & Arabica, q. 7. p. 75.
Persica, & Aethiopica, q. 8. p. 76.
Alia translationes modernæ ex Hebræo, & Græco, n. 510. p. 76.
Pagninus, n. 510. p. 76.
Brixianus, seu Isidorus Clarus, numer. 511. p. 77.
Vatablus, cujus versio dicitur Tygurina, & de ejus Scholiis, n. 512. 513. 514. ibid.
Biblia Complutensis, n. 515. ib.
Magnifica Biblia Regia, n. 516. ib.
Illustris Biblia Parisiensis, n. 517. ib.
Biblia Fortunati, n. 518. ib.
Biblia Commelitana, ibid.
De quibus omnibus, q. 9. n. 519. p. 78.
Illustrissima Translatio Latina D. Hieron. q. 9. pag. 76.
Jam supra notavi quod ex mandato Sancti Domini Papæ Lusitani, Divus Hieronymus vertit in Latinum, O. 1. R. 4. q. 20. n. 520. 521. pag. 78.

Hæc translatio, primo displicuit postea paulatim habuit magnam auctoritatem numero 522. 523. ibid.

Omnes serè libri Scripturæ sunt translati à Divo Hieronymo, n. 524. p. 79.

Aliquos non transtulit, nec omnes ex Hebræo, n. 525. 526. ibid.

Ecclesia in omnibus præter Psalterium, utitur translatione Divi Hieronymi, num. 529. ibid.

Cur Ecclesia non utitur Psalterio D. Hieronymi, n. 536. ib.

An Divus Hieronymus in translatione Scripturæ habuisset assistentiam Spiritus Sancti? una sententia negat, altera affirmat, numer. 531. 532. p. 80.

Habuit assistentiam in majoribus, rebusque majoris considerationis, ibid.

Quanta sit Auctoritas nostræ vulgatæ Bibliæ post Concilium Tridentinum, ac decreta Summorum Pontificum: & tanquam totius rei fundamentum Concilij Tridentini decretum ponitur, O. 1. R. 4. q. 11. n. 536. 537. ibid.

Quid per authenticam intelligat Concilium, n. 538. p. 81.

Pro emendatione, ac correctione Bibliæ, multi Summi Pontifices zelo magno curarunt, perfecit Clemens VIII, num. 539. ibid.

Inde est difficultas quæstionis, una sententia affirmat, altera & secunda negat, n. 540. 541. 542. ibid.

Tertia, & vera sententia explicat mentem Concilij

Index Rerum.

Concilli, quod nullus propriæ auctoritate audeat aliquid immutare, num. 544. ibid.

Cautela Magistri Bañez in hæc re, num. 545. p. 82.

An expediat translatio Bibliæ in unaquaque lingua vulgari, affirmant perperam hæretici, O. 1. R. 4. quæst. 12. num. 546. p. 82.

Catholica vnaque sententia, tres habet partes, n. 547. ibid.

Prima pars, non est intrinsecè mala in lingua vulgari, 549. ibid.

Nulla modo convenit, ut Biblia sit in lingua vulgari, n. 550. ibid.

Merito Ecclesia sancta prohibet talem Bibliam in lingua vulgari, numero 551. ibid.

Probatum etiam hæc pars ex multis inconvenientibus, n. 552. 553. p. 83.

Alteri suprema ratio, talis Bibliæ translatio in lingua vulgari est prohibita, n. 554. ibid.

Missa non potest dici in lingua vulgari, n. 555. ibid.

Ponuntur & solvuntur validè fundamenta hæreticorum, à num. 556. usque ad 566. pag. 83. & 84.

Trinitas.

Sanctissima Deipara à tota Trinitate fuit custodita ab omni macula originali, O. 4. q. 6. n. 31. p. 513.

Deipara fuit munita sigillo sanctissimæ Trinitatis.

V

Veritas.

Contradictiones, ac oppositiones sæpè sunt in auxilium, ac subsidium veritatis ut ipsa magis luceat, O. 4. q. 20. n. 165. 166. pag. 537.

Vita.

Vita, etsi multum æstimabilis, & pro ejus conservatione, sit laborandum tamen multa incommoda faciunt ejus finem, & mortem exoptare, vita unde dicta & miseriarum plena, O. 2. R. 45. q. 1. n. 1. p. 413.

In poenitentia agenda, non sunt multi scrupulosi viri justi, n. 2. p. 414.

Ad vitam conservandam solum tenentur mediis ordinariis, n. 3. ibid.

An aliquando laudabile sit, aut saltem licitum, propria manu vitam perdere, & mortem comparare: proponuntur ea, quæ pro parte affirmativa faciunt, cum multis exemplis, O. 2. R. 44. q. 1. à n. 2. usque 9. p. 408.

Veritas Catholica statuitur, magno pondere doctorum, ac utriusque juris locis, q. 2. à n. 10. usque 12. p. 409.

Probatum eadem veritas rationibus D. Thomæ, & primo ex naturali inclinatione,

qua res appetit conservationem, O. 2. R. 44. q. 3. n. 13. p. 410.

Et charitate qua unusquisque tenetur seipsum diligere, & ex lege absolute prolata non occides, n. 14. 15. ibid.

Probatum secundò ex gravi damno, & injuria quæ sit Reipublicæ, numero 18. ibid.

Respublica non potest dare licentiam, ut quilibet se occidat, n. 19. 20. ibid.

Probatum tertio, quia solus Deus est Dominus vitæ, n. 21. ibid.

Confirmatur, quia ille qui occidit servum alienum injuriam intulit domino, n. 22. p. 411.

Et si homo, acceperit dominium omnium rerum non tamen de se ipso, n. 23. ib.

Qui se alteri vendit non dat illi dominium, in vita, & corpore, sed tantum in actionibus, n. 24. 25. ibid.

Viri, & feminae in scriptura seipsos occidentes, ut Samson, Baccharius, Diva Appollonia, hoc fecerunt ex impulsu Spiritus sancti, O. 2. R. 44. q. 4. à n. 26. usque 28. p. 411.

Gentiles se occidentes hoc fecerunt ex arrogantia, n. 29. ibid.

Explicatur Sanctus Hieronymus, num. 31. pag. 412.

Lucretia & alii fecerunt ex imbecillitate animi, n. 33. ibid.

Ponuntur, & solvuntur objectiones contrariæ, quæstione 5. à num. 33. usque 45. p. 412. & 413.

Virtus.

Deipara hortus fecundissimus omnium virtutum, O. 4. quæstione 19. num. 152. pag. 534.

Universalis.

Propositiones universales intelliguntur secundum majorem partem, O. 4. q. 21. n. 569. p. 537.

Universitates.

Studiorum triginta principales totius orbis jurant defendere, ac tueri putam, & immaculatam Conceptionem Virginis Mariæ, O. 4. q. 18. n. 143. p. 533.

Votum.

Ad substantiam Religionis, requiruntur tria vota substantialia, O. 3. R. 3. q. 16. n. 136. 137. 138. p. 499.

In lege veteri valde solemniter fuit consuetudo faciendi vota non solum in magnatibus, sed etiam in hominibus communibus populi, O. 3. R. 3. quæst. 1. num. 1. 2. p. 472.

Supposita fide, de jure naturali est, Deum honorari per vota maxime, n. 4. ibid.

In lege veteri in aliquibus dabatur votum castitatis, q. 2. n. 5. p. 473.

Quod probatur ex Isaia, & aliis locis, ibid. n. 7. 8. 9. ibid.

Etiã ex sanctis Patribus, qui castitatis votum, appellant ingens, ibid.

Index Rerum.

In Rechabitis dabantur votum obedientiæ, castitatis, ac paupertatis, q. 3. n. 15. usque 22. p. 475.

In Essenis etiam dabantur hujusmodi vota, q. 4. per rotam p. 476.

In Elia, Elisæo, ac Filiis Prophetarum, dabantur hujusmodi vota q. 5. usque ad q. 10. p. 478. & seqq.

Solvuntur argumenta, quæ faciunt contra hujusmodi resolutionem, à q. 11. usque ad q. 17. p. 490. & seqq.

Explicatur differentia interveniens inter monachatum, legis antiquæ ac gratiæ, & differentia inter utriusque vota. O. 3. R. 3. q. 18. à n. 153. usque 159. p. 502.

Circa vota, & monachatum Eliæ duplex decretum factæ inquisitionis. O. 3. R. 3. q. 10. ad finem n. 109. p. 488.

Z

Zacharias.

Zacharias, unus ex duodecim Prophetis minoribus, qui juxta D. Hieronymum, Epiphanius rectè dicitur memoria Domini, de eo facit mentionem Martyrologium Romanum die 6. Septembris, floruit anno mundi 3431. ante Christum, 519. O. 1. q. 23. n. 413. p. 63.

F I N I S.

